

A black and white photograph of a person in a tattered, heavy coat crouching in a dilapidated building with arched windows. The person is in the center, looking down. The building's walls are crumbling, and the windows are arched. The overall mood is one of poverty and suffering.

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

2009

George Crinta
Constanta
suferinta

Coperți realizate de Georgiana Nedelcu

Prelucrare format web: Daniel Voinea

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

www.bibliotecadigitala.ro

e-mail: bdigitala@yahoo.com

ISBN 978-606-92097-0-7

2009

-Constanta suferință-

“dedic această scriere lui C.B., maestru neîncoronat al fericirii, lui C.D., pe care nu îl voi uita niciodată și ei, care schimbă toate zilele”

6 februarie 2009

Durere

Probabil că într-o lume fără bani durerea ar fi cel mai căutat lucru.

Mi-am căutat vreme îndelungată cu ardoare durerea în cele mai negre puncte ale psihicului meu: în nedreptate, în adversitate și în haos. Nu am găsit-o decât în dragoste.

Am întâlnit o dată un om care pretindea de o viață că nu știe ce e durerea. Alții l-ar fi întrebat dacă nu s-a fript niciodată sau dacă nu și-a julit niciodată pielea, eu l-am întrebat cum de nu a iubit nici măcar o dată. Mi-a răspuns că nu înțelege ce-l întreb. Atunci am realizat.

De ce se considera durerea o chestie rea? De ce? Există cineva în lumea asta care nu și-ar dori un bodyguard să-l vegheze și în somn? Bineînțeles că nu. Așa e și cu durerea. Ea simte atunci când pe undeva există o rană agonizantă, o localizează, te înștiințează, îți dă toate detaliile, la un moment dat, dacă nu o ajuți, îți zice chiar ea ce ar trebui să faci; nu e nevoie decât să o asculți. Gândește-te. Față de un bodyguard, ea este fidelă, ieftină și permanentă.

Într-un proces cu viața în care nu ai pe nimeni să te apere, instanța îți oferă din oficiu un apărător remarcabil: durerea.

Să simți durere și să te sinucizi este un sacrilegiu. Singura cauză de finire a vieții ar trebui să fie sictirul.

Un om care strigă nu simte neapărat durere. S-ar putea ca problema lui să fie tocmai faptul că nu simte nimic deși ucide câte un om în fiecare noapte.

De o viață, mă tot îngroapă durerea. De-asta mai am încă puterea să zâmbesc.

Când îți mor părinții, simți durere. Nu blama sentimentul ăsta. El survine ca să îți amintească lacuna pe care au lăsat-o în urma ei. Dacă nu ar fi ea, s-ar putea să nu îți mai amintești de ei niciodată. Ar fi păcat...

Există oameni care aleargă o viață întreagă după niște vise pe care sunt conștienți că nu le vor realiza niciodată. Abia așteaptă clipa în care conștiința lor va realiza asta. Abia așteaptă să simtă gustul celei din urmă dureri.

Am riscat totul pentru fericire. Deontologia umană actuala mi-a pus capac. În contextul ăsta și durerea îmi pare o utopie.

Latră durerea din mine. Ce fericire!

În lume există două mari cete: eu și restul lumii. Eu m-am născut să îi ignor, iar ei toți s-au născut să mă rănească. Practic, e o conviețuire foarte diplomată. Lor le place să fie ignorați, iar eu sunt dependent de suferință.

Singurul motiv pentru care nu se sinucid oameni ca mine este nesiguranța morală de a nu avea parte de durere și pe lumea cealaltă.

O unghie ruptă sau un picior scrântit nu înseamnă decât primul pas spre o înțelepciune nețârmurită.

Oamenii pasionați de situații extreme sunt ca și mine- frica de situație nu este decât o formă de durere cauzată de o acută neputință.

Să găsim fericirea din durere ne-ar fi mult mai ușor decât numai să pornim în căutarea fericirii generale.

Limba engleză, în mod absolut interesant, are mai multe traduceri ale cuvântului “durere”.

Ca să fim sinceri, de-a lungul timpului, omul a cam scăpat de temerile strămoșești, dar, din păcate, a acumulat unele noi- ireversibile. Omul contemporan nu se teme decât de diavol și de durere- concepte care (rarisim) coincid.

Nu aș ști să răspund în fața legii cum știu să răspund în fața mea. Mestecându-mi ani în șir propria-mi suferință, am ajuns să mă judec perfect obiectiv pe mine însumi, în fața mea și a propriei mele norme.

Evoluția ce-l are ca ultim produs pe Homo Sapiens este o profundă aberație. Pe mine mă încântă. Căci mă doare.

Durerea celorlalți mă dezgustă. Îmi place să fiu original.

În secolul XX, Hitler și ceilalți dictatori au terorizat mapamondul de la om până la cârțița cu ideea de suferință “cu japca”. Secolul XXI o să învârtă roata: popoarele o să-și chinuie îngrozitor dictatorii cu o teribilă rezistență la durere. E doar o chestiune de ani... puțini ani...

Pâinea ar refuza să intre în stomacul unui om fără dureri.

Cu fiecare eschivă în fața durerii, un dinozaur se răsucește în mormânt.

Există oameni care trăiesc din capete sparte și oase frânte. Nu le vindecă; le simt.

Văzând soarele amiezii ce strașnic curge printre pomi îmi amintesc de colerica-mi copilărie, de curtea luminată roș', de copiii absolviți de vină și mă cuprinde o suferință sfântă din care nu aș mai pleca.

Într-o zi vine la mine un gând- cică să-l vindec. Îmi zice el “problema mea este că nu cunosc frica”. I-am răspuns rece, dar conștient: “nu văd nicio problemă în asta”. A început să plângă și să strige cât îl țineau fălcile că e îngrozit de faptul că nu o să simtă niciodată fiorul fricii. L-am privit cu un subînțeles firesc. Și el și-a dat seama că nu mai are de ce să își facă griji.

Mi-aș dori enorm să pot să trăiesc de pe o zi pe alta. Doar că nu îmi dă voie mama.

De multe ori am impresia că două răni în același loc or să facă gaură. Slavă Cerului că e doar o impresie!

Povestea umană are, pe lângă multe altele, și un caracter circular, așa încât se va sfârși cu o mare durere- cum a și început.

Dumnezeu servește omului fericirea așa cum își servesc oamenii între ei dulceață de trandafiri: pe fundul paharului plin cu apă.

Durerea și melancolia sunt pur și simplu două surori gemene procreate de mame diferite.

Dacă ar fi să fiu unul dintre autorii cu pretenții de omnisciență și mi-aș permite să scriu cărți despre împlinirea sufletului, mi-ar trebui ceva trudă ca să educ paginile să ducă atâta suferință.

Chiar și Hristos, pentru a reînvia personalitatea omenirii, a folosit ca armă supremă durerea.

Mirajul împlinirii mă face să casc în condițiile în care, în lume, fiecare secundă mai cară încă trei suflete la groapă.

Durerea a fost lângă mine mai mult timp ca mama.

Sensul vieții

Arareori îți afli sensul vieții din gura altuia. Am zis- arareori, nu -niciodată.

Ne naștem, trăim și murim. Unde e banul în povestea asta?

Am întâlnit o dată un om. Probabil singurul om pe care îl știu. El mi-a spus ceva ce eu nu o să înțeleg niciodată. Mi-a spus care este sensul vieții. Și am văzut. Când a aflat (într-un sfârșit) că stând de vorbă cu lumea își fărâmă orice șansă de a se înălța, în fața lumii s-a prefăcut bolnav, când, de fapt, în singurătate, el își clădea conștiincios sufletul.

De aceea niciun țăran nu s-a sinucis vreodată: a dat cerului albastru și cozii de vacă șansă să-i facă ochii să strălucească.

Dacă aș fi un surdo- mut aș fi grozav de fericit că nu aș avea cum să devin dependent de telefonul mobil.

Acutele chitării mele cântândă îmi amintesc de momentele frumoase ale vieții, iar gravele - îmi amintesc că trebuie să trăiesc în prezent și nu în trecut.

Să mă gândesc la sensul vieții cu optimism nu pot decât în pielea goală.

Cum aș putea să visez la o carieră de astronaut când îmi dau seama că acum ceva timp nu eram decât o maimuță?

Modigliani m-a învățat că frumusețea pielii omului e cel mai de preț lucru și că ea se vede mai bine printr-o foiță de iarbă.

Ia o hârtie și un creion și scrie: “De astăzi sunt alt om. De astăzi o să permit vieții mele să ia o altă întorsătură, să fiu mai bun, mai altruist, mai fericit. De astăzi îl primesc pe Dumnezeu în viața mea, de astăzi nu mai fac lucruri rele, de astăzi pornesc în căutarea adevărului”. Acum rupe hârtia

în o mie de bucăți și arunc-o pe apa sâmbetei. Soluția e alta: să conștientizezi ce miracol hipertensiv este viața, respirația, pulsul.

Dacă aș fi convins că politicienii fură țara cu dedicație, le-aș da și lenjeria mea intimă numai să fie fericiți.

La un moment dat, viața mea s-a ascuns de mine. La început am avut tendința firească de a dispera, dar apoi am intrat în jocul ei până când am ajuns dependent de el. Mama m-a învățat că viața e o glumă de care trebuie să râzi, pentru că și ea râde de tine- și nu o face cu răutate.

Fiecare om ajunge la un moment în care fie orașul, fie apartamentul, fie patul parcă nu îl mai satisfac. Atunci, el, fără lamentări sau lacrimi inutile, își face bagajele rapid și pleacă în aventura mult visată. Imediat ce ajunge acolo, realizează că îi e frică de necunoscutul rigid și se întoarce acasă. În fiecare noapte, adoarme liniștit amintindu-și cum îi era să îndure frigul nopții printre străinii atroce.

Cioran spunea că “un om care vorbește într-una despre viața este bolnav”. E o părere și bună și rea. Viața de până la primirea înțelepciunii este pentru fiecare- o rană. Rănile pot fi vindecate în două feluri: prin tratament intensiv sau prin lăsarea proprietăților organismului să se manifeste. Depinde de la om la om.

De astăzi, fii mai atent la respirația ta căci infractorii cei mai adevărați prefera să îți ia răsuflarea și nu banii, ceea ce dovedește o dată pentru totdeauna veritabila scară a valorilor în lume.

Să trăiești e ca și cum ai juca ping-pong: dacă țintești prea jos înfigi mingea în fileu, dacă țintești prea sus o arunci peste masă.

Din pură curiozitate, am participat o dată la un curs Sahaja yoga. Am simțit atunci, după mult timp, pentru câteva ore, existența fericirii în viața mea. Din momentul ăla, nu mai calc pe acolo. Pentru mine, acea sursă de energie s-a perimat o dată cu gustul ei dulce efemer.

Nu e bine să îți dorești viața altuia. Ține cont de faptul că, în afară de tine, nimeni nu mai trăiește cu adevărat înrădăcinat în realitatea ta.

Multă lume mă întreabă de ce epatez atât de multă aroganță. Sincer să fiu, nu văd lucrurile la fel, dar înțeleg fenomenul. Impunându-mi cu violență un ritm infernal de evoluție, am început prin a da impresia omului ce vreau să fiu întâi și întâi mediului înconjurător.

Caragiale a fost cel mai faimos autor realist roman, Rebreanu a fost primul romancier român de mare valoare, Dinescu a fost un brav poet revoluționar, Cărtărescu- primul postmodernist; eu nu vreau decât să fiu cel dintâi care înțelege cu adevărat toate astea.

O viață încărcată de abstenența este o viață de martor.

Până acum nimeni și nimic nu a schimbat lumea. Universul și-a pus întotdeauna câte un fals superior din intenția nobilă de a lăsa romanticii în viață.

Oamenii se cutremură doar atunci când își dau seama că sângele lor cară mai multă dragoste sau ură decât apă curge pe Volga.

Nostradamus a prezis asasinarea Papei în 2012. Oare în noaptea de trecere dintre 2011 și 2012, după un pahar de șampanie, Papa o să se închidă pentru 365 de zile într-o cameră ferecată cu o sută de lacăte?

La ce i-a folosit lui Einstein teoria relativității în fața morții?

Probabil că Dumnezeu nu va permite în veci omului să-și afle sorții căutarilor- este singurul lucru care-l mai ține încă departe de Dumnezeire.

Mare noroc a avut biocenoza Terrei ca potopul nu l-a prins pe Noe într-o perioadă de căutări interioare!

Am stat pe o piatră și mi-am ascultat amintirile. Depresia, disperarea, ura, mușcatul palmei, resemnarea, bețiile și mai apoi conștientizarea, acceptarea, dragostea, siguranța, tăria. Le accept și le iubesc pe toate în egală măsură.

De curând, mi-a povestit cineva că o profesoară, în prima oră din acel an școlar, fusese extrem de ofensată de faptul că în catalogul clasei nu era menționat faptul că dumneaei era “doctor” în domeniul pe care îl predă. Mi se pare corect. Poate că omul acela își găsisse sensul vieții tocmai în acel titlu onorific, iar cei care scriseră catalogul, niște ignoranți de fel, nu voiau altceva decât să i-l fure.

În condițiile în care în Africa speranța de viață este de 30 de ani, străbunicii- la noi- ar trebui declarați eroi.

Am trăit o viață de foc, anii mei cei mai urâți, dar, privind spre ei, văd cicatricile care, cândva, vor aduce la mine Fericirea. Sfinte Gheorghe, Purtătorule de biruință, Apărătorule, ferește-mi numele!

De la Alice am învățat cu toții că prin ușile mici se mai pot vedea câteodată și Marile Lumi.

La modul cel mai onest, în povestea cu Dumnezeu biblic sunt prea multe chestiuni ce țin de detaliu cusute cu ață albă.

Am intrat de curând într-o biserică catolică cu intenția (absolut nobilă) de a asista la o slujbă de cult specifică- eu fiind botezat ortodox. Totul a fost splendid și înălțător până la momentul chetei insuflăte enoriașilor de către preot. Un puști mios umbla cu un coș printre băncuțe, de la om la om, în încercarea de a-l umple cu bani. Atunci am simțit pentru prima dată ca Dumnezeu nu-și poate avea casa într-un astfel de lăcaș. Privind la coșul plin vârf cu bancnote verzi și zicând în același timp o rugăciune mi-a venit să intru în pământ de rușine.

Darwin cred că și-ar fi dorit tare mult să joace șah cu Dumnezeu.

Dacă ar mi-ar cere cineva să fac potretul robot al lui Dumnezeu, aș desena un chip alcătuit numai din ochi, gura, nas și urechi. La câte lacrimi varsă, la cât de crunt respiră, la cât de zgomotos mănâncă și la cât de amplificat aude totul, Dumnezeu trebuie să aibă ochii, gura, nasul și urechile mari, mari de tot.

Am ajuns să cred că închinatul pe lângă fiecare biserică întâlnită în cale chiar ajută la menținerea condiției fizice. Ne-am acoperit de tradiții și am uitat esența.

În jurnalul lui Dumnezeu nu se pomenește nimic de oameni. Poate că el ne numește altfel.

Religia vândută cu talent în biserici a creat impresii tabu despre gruparea sa protagonistă și anume Sfânta Treime, pe care credulii evita să le recunoască. Eu o să o fac: din ceea ce am fost învățat, Sfânta Treime ar fi un fel de familie alcătuită numai din trei bărbați pe care nu îi leagă nimic, decât o vasalitate neîmpărtășită, în care Dumnezeu Tatăl este un fel de “el capo di tutti capi”, Hristos este fiul lui credincios dar care aspiră în secret la poziția sa, iar Duhul Sfânt un membru al familiei mai îndepărtat dar care, în mod interesat, dă târcoale casei celor doi. Și gruparea asta interlopă se ocupă cu traficul de influență.

“Ce-i frumos, și lui Dumnezeu îi place”. Nu m-ar mira că Dumnezeu și Lucifer să se

fi certat pentru o femeie.

Dacă am trăi o eternitate, Dumnezeu s-ar strădui din răspuțeri să inventeze o unitate mai mare de timp decăt asta.

În anul 1054 s-a făcut cea mai amuzantă glumă: s-a produs o schismă între două religii de bază ale istoriei doar pentru că nu ajungeau la un acord în privința modului de scriere al numelui “Isus” - cu un “i” sau cu doi.

Toate religiile în afară de cele orientale propovăduiesc un Dumnezeu exterior. Cum ar putea cere ajutorul unui asemenea Dumnezeu în condițiile în care experiența umană ne arată ca orice rană se vindecă din interior?!

Într-o scurtă excursie organizată în cadrul școlii prin nordul Dobrogei, am avut prilejul să vizitez o moschee din Babadag chiar în timpul slujbei specifice acelei zile. Omul care oficia cântarea, preotul să zic așa, repeta într-una o vorbă: “eu musulman, tu christian” - ca și cum omenirea e făcută să se împartă între religii și o să moară la fel de bine cu acest crez bine conservat. Ca și cum n-ar fi fost de ajuns, la sfârșit, la poza de grup a zis: “Bine, facem poza, dar fetele frumoase să stea lângă mine!”. Deși mi-am lăsat circuitul flexibil ca un por, priza individului nu m-a luminat prea tare.

Mare greșeală: istoria l-a declarat pe Dumnezeu nemuritor, deși El a murit din vremuri străvechi, o dată cu primatele din noi.

Am putea să ne întoarcem la sacru, poate, dacă ne-am întrebă cu toții sufletul: “încotro?!”. Din păcate, omenirea îl urăște pe Saul. Din păcate...

Mi se pare că ideea de “spovedanie” conduce la un viciu iminent: imunitatea la prohibiție. E ca și cum așa avea o mașină nou-nouță și așa duce-o la spălătorie o dată pe săptămână. Dacă așa fi conștient că în lumea asta mizeria nu poate fi înlăturată, așa merge cu mașina îmbrăcată în pungi de plastic.

Sfînțenia omului s-a redus la o mână de oase frumos mirositoare.

Să nu crezi că dacă ai o Biblie în casă poți răspunde la prea multe întrebări. Și struții au aripi și totuși nu se desprind de sol.

Un preot va găsi întotdeauna ceva de mâncare.

Într-o urbe oarecare, preoții se duelează în biserici precum cavalerii în săbii.

Din moment ce 1% din populația globului câștigă 96% din tot ce e de câștigat pe aici, cel mai sincer gest filantropic ia haina unui jegos eveniment monden.

Nu îmi amintesc să fi dat vreodată mâna cu Dumnezeu.

“Poate că Pământul este infernul altei planete”, zicea un mare om rupându-și grumazul în disperare. Se înșela. Doar dacă nu cumva și dumnezeii ajung în iad.

Aș fi foarte curios să aflu dacă Dumnezeu este biped sau nu.

Lui Dumnezeu i-a luat șapte zile să zidească o lume și nu va învăța nici în o mie de ani să o subjuge.

Reîncarnarea s-ar putea să fie o simplă iluzie a celor fricoși.

Andrei Pleșu zicea că “oamenii din România se confruntă cu o imensă durere: vorbesc tare, țipă, urlă, se răstesc”. Adevărat. Masacrăm cuvântul “latin” ca niște orbi, justificându-ne prin el, expunându-l intens, fiind mândri de el. Fals.

David l-a bătut pe Goliat printr-o “mânărie” a lui Dumnezeu.

Probabil că în țările africane cu mici comunități creștine, Duhul Sfânt s-a coborât din ceruri la Botez sub formă de cioară.

Renunță chiar astăzi la tot ce te pune Biserica să faci, să spui, să simți și alătură-te mie într-o permanentă refulare a liniștii și a dulcii condiții umane; visează că mine, Lume, nu mai lovi cu pietre sufletul meu, Lume, gadilă-mă ca să râd, Lume, iubește-mă ca să vibrez, nu mai fi indecentă, că indecența te-a omorât, tu, învie măreață și tulbure, Lume, să nu știe lumea ce gândești, Lume, doar unul sau doi cavaleri mai vrednici de-ai tăi și în rest, dușmanii să îți fie nimica, o, Lume.

Matusalem a vrut ani puțini, dar l-a auzit Dumnezeu prost.

În fiecare câmp am căutat un simbol. În religia ortodoxă, am găsit Crezul, simbolul credinței. “... Aștept învierea morților...” - mințim repetat rostind acest stih..

Niciunul din sfinții Bibliei nu a aprins o lumânare la viața lui.

Ateismul pare să fie cea mai onorabilă religie.

Dacă ar fi să eșuez conștient o metaforă pe foaia de scris, aş zice că Mahomed a fost gura prin care s-a manifestat către om însuși Allah-ul, iar Coranul a venit ca o înjurătură.

Privind soarele ce strașnic apune, mă luminez și îți mulțumesc Ție, Creatorul meu, pentru că, să fiu cu adevărat nu mi-am închipuit că pot, decât, speram: cândva, undeva, cumva, în altă realitate, sub un alt chip. Mulțumesc, Soare...

**“Pegas fiul, Pegas tatăl
Sus pe culmi sunt amândoi,
Au lăsat în urma viața, acest maldăr
De gunoi.**

**Umbra culmilor răstoarnă
Chipul convertit în nor;
Rănilor absorb rănitul
Hăituit, rătăcitor.**

**Numai
Vraja ei topește sarea
Lua-u-ar naiba de simțire
S-a născut de când cu lumea- marea
Dragoste, iubire.”**

*P*robabil că pe patul de moarte îmi voi retrage acest poem, cum a făcut și Nobel cu dinamita lui.

Dragostea e un copil jucăuș pierdut prin seiful cu aur. Din fericire, ea are un strașnic har de a aranja lingourile exact așa cum au fost după ce le ia și se joacă luni în șir cu ele fredonând melodii din desene animate. Dar atunci când se hotărăște, după grele încercări, să dea frâu liber maturității- se naște un munte de foc.

Abia după ce reușești să scapi de trebuința brutală a banilor și a prestanței față de oameni ca și tine, ajungi să începi să te încălzești firav pentru o eventuală plecare în căutarea visului suprem: a simți iubire și a atrage iubire.

Tot în acest “îndreptar de mică filozofie” sau “mic îndreptar de filozofie”, voi pomeni mai târziu și despre Lupta cea Bună. Ei bine, sentimentul pomenit în acest capitol, printre multe alte galeșe podoabe, îmbracă și uniforma cambrată a coroanei de lauri aflată la capătul Luptei și e cerută cu prețul sângelui dat în clocot de toți puținii ei pretendenți.

“Aidoma celor care nu aveau nimic, mă hrăneam cu vise”. Când nu ai nimic, ai impresia că dragostea, trimisă de undeva, te irigă din milostenia universului. De aceea i s-a dus buhul că ar fi “cel mai propice depozit de vise”.

Lasă-ți pasiunea să izvorască din fieșice viscer, lasă frica să îți trăiască tot organismul și suferința să-ți întrețină soba ca să poți rămâne cald în viforul iernii, ca să poți ține în spate sâneța plămânului respirând, ca să te poți îndrăgosti până și de o geană.

Faptul că o iubesc mă scoate din (enorm de) multe căcaturi.

Deși urâm tare de tot să fim romanțioși și calzi, blamăm puternic sufleteștii și emotivii, de dragoste o să avem nevoie în fiecare zi și o să lătram de disperare când o să-i simțim lipsa; ceea ce probează, din nou și din nou, “instinctul nostru psihotic de a ne atașa” doi câte doi, într-un număr cu soț, așa cum spuneam într-un poem menit ei, scris luna trecută.

Istoria mustește de povești de dragoste, de o dragoste perfidă: dragoste de putere, de bani și dragoste de onoare. Și astea tot dragoste sunt. Căci dragostea, e, în fapt, nu o stare, nu un sentiment, ci o Cale cu care te întovărășești sau o refuzi pe vecie.

“Să nu-mi iei niciodată dragostea!”, niciodată, niciodată. Iubito, fără tine, eu nu sunt nimic. Ce sens ar avea să scriu rândurile astea, dacă nu aș ști că ești și tu undeva prin orașul ăsta și atunci când o să termin o să prețuiești cuvintele mele, o să le lauzi, o să te bucuri că mă ai și că ne iubim și o să fim fericiți? Ce sens? Ce sens? De unde și-ar mai găsi izvor ambiția și curajul meu? De unde? De nicăieri.

Iubim. Trebuie să învățăm să ne amăm și cu dușmanii noștrii, căci prietenii și-i iubește și un pui de antilopă.

Adam a iubit-o prea mult pe Eva. Îl consider a fi “cel mai nedrept sacrificiu al iubirii din toată istoria de până acum o secundă”.

Căsătorie nu înseamnă dragoste, așa cum divorț nu trebuie să însemne ură.

Alienarea sexuală e un pretext pentru perversitate și abjecție. Minți mâzgălite cu roșu, rațiuni îmbibate în opulența, mentalități pierdute. Nu îi urăsc pentru ceea ce sunt și ceea ce fac, ci pentru că, arătându-mi greșelile lor, am aflat că există și am aflat că orice om, inclusiv cei apropiați mie, le pot face, ceea ce mă sperie și mă copleșește mamut.

Dragostea e totul. Ea te face să cunoști abisul umbros al durerii și tot ea te avântă pe culmile extazului ca o netrebnică și parșivă carte de joc. Dragostea e risc. Riscul este, la un anumit nivel de înțelepciune, o certitudine totală.

Doar pe femeia mea vreau să o las să mă deschidă ca pe o carte.

Mi-am ales o femeie și am pornit în Lupta cea Bună: lupta cuceririi fericirii universale.

Discurs pentru o revoluție

Am să-mi închei îndreptarul într-o manieră forțată intens, cizelată cu misticism și cu multă loialitate față de credințele mele majore: Marea Conștiință Universală, erezia păcatului și martiriul de a iubi.

Lume, m-ai chinuit destul. M-ai ejectat și m-ai umilit atât de mult în fața propriului meu critic, încât am ajuns să te cred, am ajuns să cred că sunt un nesăbuit, un prostuș, un biet idealist corcit... Dar, Lume, amândoi știm că nu e deloc așa și când spun Lume vorbesc cu tine, Conștiință Universală, cu tine... Căci Tu, ca și mine- exiști- te manifesti- perpetuu variat- perpetuu renăscut, în ultimul timp însă cinic și meschin, ceea ce mă dezgustă, Lume. Mă gândesc de multă vreme să renunț. Să demisionez. Dar nu din condiția de adult, ca în articolul acela din ziar, ci din postura de om, un om osândit și comprimat din ceva mare în ceva infim, din ceva îmbietor în ceva fad și drăcesc.

Lume, îți scriu aceste rânduri, așa cum pretind și în titlu, ca să cer contemporanilor mei dreptul de a încerca și eu, că fiecă poet al vremurilor, să convertesc lumea. Cărtărescu zicea “acum știi că niciun poem nu a schimbat vreodată lumea”. Mai zicea: “asta înveți de fapt de la o femeie- că nu poți fi tot universul, chiar dacă ești, realmente, un mic univers”. Așadar, o gândire egocentrista, un cuget convins de mitul pe care-l numesc eu “lumea sufletelor risipite”. Eu cred altceva. Eu cred că aparținem cu toții universului altcuiva, universul celui ce ne-a hrănit credința ce-o purtam astăzi, fiindcă ce ne e este frate mai înainte de orice sânge. Eu, de exemplu, nu m-am născut ca să fiu călăuzit. Am luat trup ca să fiu Adevărul și să hrănesc cu mine pe frații mei. Doar ca frații mei nu văd în mine o *Mână*, ci văd în mine o *Spadă*. Și cu toate că între Dumnezeuul meu și Dumnezeuul lor nu există o luptă propriu-zisă, ei mă rănesc pe mine. Și eu nu mă împotrivesc. Face parte din principiile mele morale. În fața pumnilor lor, eu pun apa din sufletul meu plămădit din lut galben, pe care ei n-o vor putea răni niciodată. În fața răzbunării lor așez focul din sufletul meu, iar răzbunarea lor se coclește și dă înapoi. Dar nu mereu am forța să-mi mut darurile din suflet în față-mi, pentru că ei sunt vicleni și trăiesc de un timp îndestulat în Secolul Vitezei, în timp ce eu încă mai cred în sudoare și în Tradiție.

Lume, nu te mai încrede în păcat, căci păcatul e doar o unealtă a unor chiaburi ai

fărădelegii spre a vegeta imbecilitatea. Lume, păcatul nu există. Iartă-te, Lume, iarta-ți fiecă gânde, iartă-te că ești, iartă-te că nu te poți gândi decât la sex, sau la bani, doar pune-ți întrebări, Lume. Întreabă-te atunci când ești doar tu cu tine: “De ce oare fac eu asta?”, “Faptele mele sunt oare pe placul oamenilor de a căror iubire am eu nevoie?”. Și curând vei observa că moralitatea ta va căpăta alte nuanțe și alte și alte îmbogățiri anaforice.

Lume, nu te teme de iubire, căci hamul iubirii e un ham sfânt. Și câinele ar fi mândru să tragă la el. Ce avem noi mai presus de celelalte regnuri? Un suflet. Și sufletul ăsta nu știe să facă altceva decât să iubească. Orice simțire, oricât de maniacă sau pasivă ar fi ea, nu este altceva decât încă o feerie, încă o nervură, încă o spiță în plus a dragostei sau a lipsei acesteia. Trecând peste caracterul ei deosebit de nobil și de fatalist, Ea este o brută. După Ea, pentru mine, nu va exista niciodată Bine. După ea va fi dezastru, sau în cel mai bun caz, un rău căldicel și monoton.

În realitate, fie nu iubești și respiri optzeci de ani ca o bucată de plastic, fie te redai pasiunii și atingi într-un ritm nebunesc gropi și culmi deopotrivă.

Am scris "Constanta suferință" în lunile ianuarie și februarie ale lui 2009, mânat nebunește de trecut, dar mai ales de prezent și în tot acest timp nu prea am mai izbutit a scrie versuri, probabil, dintr-un respect inconștient pentru ceea ce înseamnă agonie spirituală.

ISBN 978-606-92097-0-7

Publicat la www.bibliotecadigita.a.ro